

AITZA ETA IIA

Aitza ula zen mintzo
 bein iiari:
 «Ai! zein aizen ez deusa
 ene aldean i:
 bea zak to, zein naukan
 andiagoa ni:
 arren bi ain tchar baiatz
 i aut urrikarri».

Iardetsi zioen
 aitzari iiak:
 «Jainkoak egin gaitu
 zu eta ni biak,
 ari berdinak zaizko
 andi'ta tikiak:
 iguzki beraz gaitu
 argitzen guziak.

—«Ez diagu berdinek
 deusik ik eta nik:
 i den mendren aizeak
 agoka etzanik:
 ni ordean niagok
 burua gorarik;
 Ez diat ik bezala
 Jainko acholarik».

Ola mintzo zelarik
 iiari aitza,
 orra nun alchatzen den
 kalerna bat gaitza.
 Edoi itsusi batzu
 airean dabilta,
 laster dute zerua
 ezartzen beltz belza.

Aitz ura edoieri
 urbilago baitzen,
 iurtzuria zaio
 gainerat erortzen.
 Aize zirimolak du
 biurriki jotzen,
 bai eta erroz gora
 krisk krask aurdikitzen.

Ii gaichoa zagon
 antche ukurtua,
 gero ikusi nuen
 berritz chutitua,
 bere mendretasunaz
 beraz salbatua....
 orra, jende cheea,
 zure etsemplua.

ZALDUBY.

1901-ean Agorrilaren 20-ean.

